

Любиша Самарджич:

„Мисля, че се получи едновременно и красив, и значещ филм“

» На 2 стр.

Ян Цвиткович:

„Исках да направя филм, а не филмирана история“

» На 3 стр.

Купонът започна!

» На 4 стр.

www.siff.bg

Разпространява се безплатно

11 МАРТ, 2012 г.

БРОЙ 3, ИЗЛИЗА ВСЕКИ ФЕСТИВАЛЕН ДЕН

ДНЕС СЕ ОТКРИВА МЕЖДУНАРОДНИЯТ КОНКУРС

Тази година отново два български филма участват в надпреварата – „Аве“ на Константин Божанов и „Вяра, любов, уиски“ на Кристина Ни-

колова. За наградите на международното жури ще се конкурират дванайсет филма от всички краища на света. Днес ви

представяме два от филмите в конкурсната програма – екранизацията по култовия роман на Виктор Пелевин „Поколение П“ на режисьора Виктор

Гинзбург и канадския филм „Шанс“ на Саймън Дейвидсън.

Повече на стр. 2

ГОЛЯМАТА Борка

„Голямата петорка“ са фестивалите в Кан, Берлин, Венеция, Сънданс и Торонто – тези, които определят водещите тенденции и пазарните механизми на световната филмова индустрия. В програмата на София Филм Фест и тази година „Голямата петорка“ обединява творби, спечелили някои от основните награди на най-значимите пет кинофестивала. Днес на вашето внимание представяме „Имало едно време в Анадола“ на режисьора Нури Билге Джейлан, който е специален гост на Фестивала.

Виж на стр. 3

„Имало едно време в Анадола“

ПРЕСЦЕНТЪР

При огромен интерес вчера в пресцентъра на Фестивала се проведе среща на журналисти и филмови критици с турския режисьор и специален гост Нури Билге Джейлан и един от актьорите във филма Ерджан Кесал. „Не знам как пиша сценариите си. В началото се чувствам безнадеждно и не знам какво ще се по-

лучи, но в края на процеса всичко се подрежда.“ Режисьорът сподели, че понякога сценарият или снимките на филма се променят в зависимост от настроението, в което изпада. На въпроса дали се чувства балкански режисьор Нури Джейлан отговори, че не разглежда филмите си в балкански контекст. „Хората в Турция са различни,

какво остава за Балканите. Не съм аз режисьорът, който да покаже уникалния балкански живот, дух и характер. Правя филми за неща, които не познавам. Аз не съм учител, а самият аз съм ученик. Понякога се чувствам твърде самотен, когато не съм сам, и вероятно това е причината да има самотни мъже в моите филми. Жените сякаш по-лесно намират смисъл в живота. Те са балансирани и уравновесени. При мъжете не е така. Аз трудно намирам смисъл в живота и затова го търся в киното.“

Режисьорът разказа и за филмопроизводството в държавната политика на Турция: „До 2003 се снимаха около седем филма годишно. След това новото правителство на Турция създаде специален фонд за производство и настъпи истински бум. Сега средно излизат около 80 главия годишно“. На въпроса дали би снимал турски сериал, гостът отговори, че би му било трудно, най-малкото защото неговите колеги в телевизията снимат една серия от 90 минути за една седмица, а той не би могъл да се справи с такива срокове.

ФИЛМИТЕ ДНЕС

КИНО ЛЮМИЕР

13.30 Ариранг / Arirang, 100'
15.30 Дом на удоволствията / House of Tolerance, 125'

18.00 Имало едно време в Анадола / Once Upon a Time in Anatolia, 150'
21.00 Тришна / Trishna, 117'

ДОМ НА КИНОТО

14.00 Психоанализа и кино: Перфектно чувство / Perfect Sense, 92'
16.30 Твърда земя / Terraferma, 88
18.30 Аве / Ave, 86' к/м: Баща / Father, 17'
21.00 Поколение П / Generation P, 112' к/м: Адаптация / Adaptation, 3', к/м: Merci, 8'

CINEMA CITY

19.00 Джордж Харисън – Живот в материалния свят / George Harrison: Living in the Material World, 208'

КИНО „ОДЕОН“

16.00 Дъж над Балканите / The Scent of Rain in the Balkans, 120'

18.30 Кучката / The Slut, 87'
20.30 Твърда земя / Terraferma, 88'

Любиша Самарджич:

„МИСЛЯ, ЧЕ СЕ ПОЛУЧИ ЕДНОВРЕМЕННО И КРАСИВ, И ЗНАЧЕЩ ФИЛМ”

СИМВОЛ...

След всички вълнуващи теми, които ме вдъхновиха да направя и „Небесна кука” (бомбардирането на Белград), и „Наташа” (голямата корупция и криминалната действителност през 2001 г.), и „Пуста земя” (един суров филм за нас самите, в който в един жилищен блок живеят хора с различна вяра и различна националност, но не могат да създадат здраво общество), стигнах до една тема, която за мен е преди всичко общочовешка. Прочетох романа на Гордана Куич, която през последните 15 години не се беше доверила на никого да го екранизира. Тя обаче се довери на мен, защото беше гледала моя сериал *Jesen stize, dunjo moja* и много го беше харесала. С голямо уважение ми каза: „Направете го по вашия начин, не ме интересуват никакви пари. За мен е важно само да направите филм, по-добър от романа”. Когато завършихме пилотната серия на „Дъжд над Балканите”, тя ми се обади по телефона, разплакана, и ми каза: „Любиша, твоят филм е далеч по-добър от романа! Благодаря ти за всичко – от самото

начало вярвах, че именно ти си човекът, който ще претвори света на романа по един наистина вълнуващ и интересен начин”. И аз мисля, че се получи един филм, който е едновременно и красив, и значещ.

Каква е съдбата на филма и на сериала „Дъжд над Балканите” след завършването им?

Сериалът имаше много голям успех на територията на бивша Югославия, откупиха правата му и за Китай и в момента разговаряме и с НВО. Филмът „Дъжд над Балканите” вече обиколи и цял континент – Австралия: от Мелбърн, Аделаида, Канбера та чак до Пърт и Сидни, после беше на филмовия фестивал в Гоа, Индия, после в Албания, беше награден в Испания. Следва филмовият фестивал в Маями... Така че аз съм оптимист и мога само да се надявам, че наистина съм направил филм с универсално послание.

Споменайте филми като „Пуста земя” и „Небесна кука”. Дали за в бъдеще имате идея да направите подобен филм и какво не ни достига тук, на Балканите, за да жи-

веем един спокоен и хармоничен живот заедно?

Искам да направя един политически филм – филм, в който политиката да бъде не толкова тема, колкото основа и бекграунд. Филм, който да разказва за хора, избрали политиката, за да забогатеят. Това е тема, която, вярвам, е близка и до вашата действителност тук. Филм за нас, бившите социалистически страни, които преминават в капиталистически, за хората, които не са свикнали със суровия капитализъм. Става дума за онзи капитализъм, който не признава човешките права, дава ти ultimatum да работиш по 12-14 часа на ден, без да ти дава право на отговор „да” или „не”, за онзи капитализъм, който разрушава семействата: родителите трябва да работят по цял ден, нямат време за децата и те отиват на улицата, където не ги чака нищо добро...

Един въпрос, който може би всички ви задават: кога отново ще ви видим в главна роля? Или предпочитате изцяло режисьорската работа?

Аз съм един от тези хора, които в актьорските си години са изградили естетика, искреност, мяра и вкус. Те залегнаха и в основата на режисьорската ми работа. Имаше главни роли в моите собствени филми, които можех да изиграя, но не изиграх. Като режисьор аз контролирам всичко в работата по филма. А ако в този филм играя и главната роля, трудно мога да контролирам и себе си и би се получил по-лош филм.

Един от най-обичаните кинотворци на Балканите – и като актьор, и като режисьор, Любиша Самарджич за пореден път беше сред важните гости на СФФ. Поводът този път бе участието на „Дъжд над Балканите” в секцията „Специални прожекции” на Фестивала. Медийният интерес към неговата особа и към творчеството му, разбира се, беше изключително голям. Ето какво разказа г-н Самарджич за нашите читате-

ли в кратките 15 минути, в които имахме наистина огромното удоволствие да се срещнем с него.

Г-н Самарджич, да започнем с новия Ви филм, който има за фокус едно мултиетническо общество през първата половина на ХХ век. Името – и на филма, и на романа, по който е създаден – говори само за себе си. Дъждът точно по нашите земи е доста комплексен и многопластов като

МЕЖДУНАРОДЕН КОНКУС

Поколение П
Русия-САЩ, 2011, 112 мин
Реж. Виктор Гинзбург

Любопитно предложение в тазгодишния Международен конкурс на София Филм Фест е остроумната адаптация на култовия постмодерен роман на Виктор Пелевин – „Поколение П” (2011, Русия). Режисьорът Виктор Гинзбург предлага на зрителите едно психеделично пътуване през постсъветското

мислене. Главният герой Бабилен Татарски (Владимир Епифанцев), току-що завършил литература млад поет, получава първата си работа – да продава цигари. Времето е ранната ера на Елцин – време, когато, за да направиш кариера, е необходимо просто да съумееш да се справиш бързо с поднесените ти от съдбата възможности. И Бабилен успява бързо да се справи със ситуацията, когато срещата с негов приятел, бивш съученик, го изстрелва в

рекламния бизнес. Използвайки дарбата си да си играе с думите, Бабилен започва да „продава” на своите сънародници пепси, спайт, цигари и т.н. Оказва се, че е адски добър в работата си и така постепенно стига до PR-отделите, които не само рекламират продукти, но и налагат личности в обществото. Спомощта на древни религиозни практики, кокаин, алкохол и халопиногени Бабилен се пуска в пътуване, за да разбере какво движи напред сънародниците му... Екранната интерпретация на „Поколение П” предизвиква голям шум след прожекциите си в Москва и неизбежни сравнения с „Бразилия” на Тери Гилиъм. Похвали получи и саундтракът, в който има музика от Джорджо Мородер до „Portishead”.

Гледайте днес от 21.00 ч. в Дома на киното

Шанс
Канада, 2011, 94 мин
Реж. Саймън Дейвидсън

„Шанс” (2011) на канадееца Саймън Дейвидсън предлага на зрителите една история за нелегален хазарт между тийнейджъри. „С въздействащи изгълнения, реалистични герои

и мистерия, която ви държи до самия финал, това определено е филм, на който си струва да заложите”, пишат за игралния дебют на канадския режисьор. Дисън и приятелят му Бари обичат хазартните залагания, покера и тръпката от комара. Залозите приема Пол, който пък върти хазартни игри в мазето си. След една вечер, когато двамата приятели по-скоро губят, отколкото печелят, Дисън дочува, че Павел иска от Бари да му плати

задълженията си. На другата сутрин Бари е намерен мъртъв след очевидно самоубийство. Дисън обаче решава да разбере какво наистина се е случило с приятеля му през изтеклата нощ, дори това да означава, че рискува живота си. В процеса на разследването си той осъзнава, че може би е „съучастник” в смъртта на приятеля си...

Гледайте утре от 18.30 ч. в Дома на киното

Нури Билге Джейлан – космополитът

По време на официалната церемония по откриването на 16-ото издание на София Филм Фест турският режисьор Нури Билге Джейлан получи Наградата на София. Днес той ще представи лично шедьовъра си „Имало едно време в Анадола“. Най-новият му филм получи Голямата награда на журито (Grand Prix) на 64-ия филмов фестивал в Кан. Наградата бе поделена с братя Дарден и техния филм „Момчето с колелото“.

Нури Билге Джейлан е роден през 1959 г. в Истанбул. Завършва факултета по инженерство в Босфорския университет през 1985 г. и като всяка млада, търсеща душа поема в пътешествие към неизвестното. Първо към Лондон, а впоследствие към Катманду, пътуванията му продължават месеци. След като се завръща в Турция, той е задължен да изкара военна служба. По време на 18-те месеца в армията Джейлан осъзнава, че неговото желание е да прави кино и се записва да учи кинорежисура в университета „Мимар Синан“, Истанбул. В края на 1993 г. започва снимките на късометражния си филм „Какавида“, като използва комбинация от негатив, донесен от Русия, и лента с изтекъл срок на годност от държавната телевизия. „Какавида“ е представен в Кан през май 1995 г. и е първият турски късометражен филм, селектиран за участие в конкурс на един от най-престижните фестивали в света.

Трите пълнометражни игрални филма, които следват след „Какавида“, оформят особената „трилогия на провинцията“ на Нури Билге Джейлан – „Градче“ (1997), „Облаци през май“ (1999) и „Отчуждение“ (2002). Във филмите си режисьорът включва свои близки приятели и семейството си като

актьори и сам поема по-голямата част от дейността на техническия екип – работи като оператор, монтажист, по дизайна на звука, сам пише историите и ги режисира. „Отчуждение“ печели Голямата награда на журито (Grand Prix) в Кан 2003 и именно тогава Джейлан привлича вниманието на ки-

носпециалистите и фестивалната публика. Този негов филм има в колекцията си 47 награди, 23 от тях международни, и става най-наградваната за времето си творба на турското кино. От края на 2003 г. Нури Билге Джейлан започва отново да отделя време на другата си страст – фотографията, и поделва времето си между нея и киното.

През 2006 г. Джейлан прави „Климат“, който печели Наградата на ФИПРЕССИ на фестивала в Кан (главните роли в „Климат“ се изпълняват от режисьора и съпругата му Ебру Джейлан), а две години по-късно „Три маймуни“ отново там му носи режисьорския приз. Именно този филм е и първото турско предложение за чуждоезичен „Оскар“, което успява да влезе в краткия списък с деветте предложения за номинации. През 2009 г. режисьорът се завръща отново в Кан – този път като член на журито на Международния конкурс.

„Имало едно време в Анадола“ представя живота в едно малко градче. Той прилича на път през степта – усещането, че „нещо ново и различно“ ще се покаже зад следващия хълм се дава в непоколебимо подобните, заострени, изчезващи или монотонно влачеци се друмища... Според Дан Файнару („Screen International“) филмът е забележителен не само що се отнася до образите, но и защото представлява дълбок и всепроникващ портрет на турското мултикултурно общество.

ФИЛМИТЕ ДНЕС

ФРЕНСКИ ИНСТИТУТ

16.00 **Смъртта на г-н Лазареску**
The Death of Mr. Lazarescu, 150'
18.45 **Очите на войната / Triage**, 99'

21.00 **Анонимен**
Anonymus, 130'

EURO CINEMA

18.30 **Снимане с мурси**
Shooting with Mursi, 54'
Шесто чувство
Molf-e-Gand, 53'

20.45 **Грийн / Green**, 48'
Контакт / Contact, 78'

ГЪОТЕ-ИНСТИТУТ

14.00 **Festival Shorts 3**
16.30 **Festival Shorts 4**
19.00 **OK Shorts**, 68'

Ян Цвиткович за „Архео“:

„Исках да направя филм, а не филмирана история“

Безспорно един от най-самобитните и оригинални режисьори в словенското кино, Ян Цвиткович е стар приятел на СФФ. Сред многото международни фестивални отличия за филмите му „Хляб и мляко“ и „От гроб на гроб“ има, разбира се, и „No man's land“ в Балканския конкурс на СФФ. Тази година Ян Цвиткович идва на Фестивала и като член на Международното жури, и с новия си филм „Архео“ (продуциран от Йожко Рурар, който също пристига за 16-ото издание на СФФ) – камерен сюрреалистичен филм, рядък образец за това, което Цвиткович нарича „чисто кино“. В главната мъжка роля ще видите Нико Новак от dirty old blues дуото Incugabili, една от емблематичните формации на словенския ъндърграунд (миналата година

гостуваха в София на „Аларма Пънк Джаз“ – б.а.), а музиката във филма е поверена на друг култов ъндърграунд музикант (и писател, поет, пророк и въобще знакова фигура) – босненеца Дамир Авдич, който от няколко години живее в Люблина.

Разговорът ни с Ян Цвиткович, ден преди пристигането му в София, започна от идеята му да заснеме един такъв невидан филм...

Основната идея беше да направя чист филм. Не филмирана история, а филм. Малко или повече, всички филми, които се правят днес, са филмирани истории, което означава, че авторите използват камери само за да преведат литературната форма (сценария) на картинен език. Те не ползват образа сам по себе си като източник на вдъхновение. А аз направих точно това – използвах картини и атмосфери от

собственото си подсъзнание, за да направя филм, в който почти отсъстват всякакви рационални интервенции. Подложих се също така на хипнотерапия, за да постигна релаксация на ума, която беше и основната кондиция за картините и сцените, които

търсех. Когато имах вече достатъчно от тези картини и сцени, аз ги нахвърлих върху различни листчета и после ги подредих в един вид „сценарий“. Други сцени се родиха на репетициите с актьорите или в самия снимачен процес.

Как избрахте Нико Новак от Incugabili за главната мъжка роля? Доколкото знам, той е работил с Вас и преди – като сценограф...

С Нико сме приятели. Познаваме се от много отдавна. Той притежава точната сетивност за един такъв филм.

Друг музикален въпрос: музиката на филма е писана от Дамир Авдич, който, също като Нико, е култова личност от балканския ъндърграунд.

И с него сме приятели. Той просто е гений и написа много дълбока и разтърсваща музика за филма.

Да се върнем на филма: когато преди няколко години представихте „От гроб на гроб“ на СФФ, си говорихме надълго и нашироко за образа на водата там като символ на несъзнаваното. В „Архео“ също я има тази водна обсебя...

Не съм забелязал... Може би, но в този филм аз съм обсебен също и от образите на земята и на небето... и на хората.

За финал – Вашите най-хубави спомени от предишните Ви гостувания на СФФ?

Харесвам този фестивал. И хората, които го движат – Стефан Китанов, Мира Сталева... На СФФ я няма онази официозност, характерна за други големи фестивали, атмосферата е много не-принудена, приятелска.

ПАРТИ ЗОНА

Павел Стойчев, познат още като Surbahar, ще се включи в музикалните събития на София Филм Фест. Музиката, която прави, е повлияна от Transsglobal Underground, Thievery Corporation, Frank Zappa и Pink Floyd. Започва да продуцира музика през 2002 г., когато участва и в проектите Vluba Lu, Samodelia, Putral и други. Музиката му е съчетание от електронен ембиънт и прогресив с чил аут елементи.

Surbahar&Altai, гнес от 21.30 ч. – Matti'D

ФИЛМИТЕ УТРЕ

КИНО ЛЮМИЕР

16.30 Снеговете на Килиманжаро
The Snows of Kilimanjaro, 90'

18.30 Оттегляне
Leaving, 94'

20.30 Миграцията на паламуга
Migration of the Belted Bonito, 85'

ДОМ НА КИНОТО

12.45 Вълшебната долина
Magic Valley, 85'

14.30 Шанс
The Odds, 94' к/м: Rew Day, 7'

16.30 СФФУ: Портрет по згряч
Twilight Portrait, 105'

18.30 Шанс
The Odds, 94' к/м: Rew Day, 7'

21.00 Куклата, Шишко и аз / Doll, the Fatso and Me, 86' к/м: Яловина / Yalovina, 24'

CINEMA CITY

19.00 Перфектно чувство
Perfect Sense, 92'

21.00 Поколение П / Generation P, 112'

КИНО "ОДЕОН"

18.00 Алпи / Alps, 93'

20.00 Кецове / Sneakers, 111'

ФРЕНСКИ ИНСТИТУТ

19.00 Внезапен край
Stopped on Track, 110'

21.00 Цирк Колумбия
Circus Columbia, 113'

Главен редактор Деян Статулов
Автори Лора Трайкова, Преслава Преславова, Цветан Цветанов
Geo Калев, Емона Цончева,
Любомир Спиров, Марин Руков, Яна Пункина, Митко Момчев,
Иван Григоров, Адриана Панева - координатор

Studiofo.net
Стилов редактор Богдана Китанова
Превод Мария Петкова
Дизайн и предпечат Александър Рангелов
Печат Дедракс
Издава Арт Фест

Цялата отговорност е на авторите и Европейската аудио-визуална и изпълнителна агенция и Комисията на европейските общности не носят отговорност за каквато и да е употреба на включената в това издание информация.

